

A photograph of a cobblestone street at dusk. The street is illuminated by street lamps, and a tall brick chimney is visible in the background. The sky is dark and overcast. The overall mood is atmospheric and historical.

HELEN COX

Een
ongeschreven
regel

EEN
Kitt Hartley
DETECTIVE

Helen Cox

Een ongeschreven
regel

Vertaald door Peter de Rijk

De Fontein

I

Net toen Joe Golding zich begon af te vragen of hij een enorme fout had begaan met zijn besluit om werkervaring op te doen bij Hartley en Edwards Detectives, liep een blonde vrouw het kantoor aan Walmgate binnen. Hij kon er niet precies de vinger op leggen, maar iets in haar verschijning zorgde ervoor dat hij zijn rug rechtte in zijn stoel. De lange, violetrode jas die ze droeg om zich tegen de oktoberkou te beschermen was op maat gemaakt, aan de taillering te zien. Maar zijn aandacht was door iets anders getrokken. Misschien was het haar manier van lopen? Bijna op haar tenen liep ze op zijn geïmproviseerde bureau af, dat tussen de werkplekken van Kitt Hartley en Grace Edwards stond. Het tweetal dreef een bescheiden particulier detectivebureau in de historische stad York, en de zaken waarin ze tot nu toe onderzoek hadden gedaan, leken het hele scala van ontrouw tot seriemoord te omvatten. Nadat Joe op Kitt af was gestapt en ze had vernomen dat hij een moeilijke periode in zijn leven achter de rug had, had ze ermee ingestemd dat hij een paar maanden met haar en Grace mee zou lopen om te zien of er voor hem een toekomst in deze branche was weggelegd.

Hoewel het leven op een detectivebureau zeker verschilde van dat in de beleggingsbranche, waarin hij in Manchester jarenlang had gewerkt, moest hij stilletjes toegeven dat het niet helemaal aan zijn verwachtingen had voldaan. Ten eerste was het niet zo dynamisch geweest als hij zich had voorgesteld. De onderzoeksopdrachten waren allemaal telefonisch of per e-mail binnengekomen en hij had ze nogal onbeduidend gevonden. De zaak van de eigenaar van een plaatselijke delicatessenwinkel die bewijs wilde vergaren dat een van zijn werknemers uit de kassa stal, was de meest verstrekkende waar Joe tot nu toe mee van doen had gehad.

Waarom had hij het merkwaardige gevoel dat alles nu in een stroomversnelling zou raken?

Misschien kwam dat doordat deze vrouw de eerste potentiële klant was die zich in de twee weken dat Joe hier nu werkte in persoon meldde. Er waren tot nu toe slechts drie andere bezoekers geweest: Kitts beste vriendin Evie, Kitts partner – een rechercheur bij de plaatselijke politie die Malcolm Halloran heette – en een oudere vrouw genaamd Ruby Barnett, die leek te denken dat ze over paranormale gaven beschikte. Voor zover hij het kon beoordelen was Ruby een vriendin van Kitt, al had ze moeite om haar geduld te bewaren met de nogal bizarre voorspellingen die Ruby te pas en te onpas in het rond strooide.

In een van haar vele spontane telefoontjes had Ruby tegen Joe gezegd dat hij binnenkort iemand zou ontmoeten die voor flink wat opwinding in zijn leven zou zorgen. Hij had geprobeerd voor te wenden dat zo'n voorspelling hem niet of nauwelijks interesseerde. Maar na alles wat er het afgelopen jaar was gebeurd, wist hij dat hij vooral snakte naar een bezigheid waarin hij helemaal kon opgaan. En misschien was de vrouw die net binnen was gekomen, de vrouw die zo beschroomd was dat ze zelfs nog geen hallo had gezegd, wel de verschijning over wie Ruby had gesproken.

Ze was niet echt een jongedame uit een roman van Raymond Chandler of Dashiell Hammett, zoals Joe zich de detectivebranche had voorgesteld voordat hij hier op kantoor twee weken lang alleen maar formulieren had verwerkt en kredietrapporten had doorgespit. Kitt, die niet alleen privédetective maar ook bibliothecaresse was, had in elk geval wel haar medelijden met hem getoond. Ze was net zo'n grote fan van Chandler en Hammett als Joe. Er leek overigens bijna geen boek te bestaan waarin Kitt niet geïnteresseerd was. De wanden van het kantoor gingen schuil achter planken vol boeken over profilering en forensisch onderzoek, en de behoorlijk saaie administratieve taken waren wat draaglijker geworden door hun gesprekje over detectives, waar ze allebei dol op waren.

In de vele jaren dat Joe in een grijs kantoor achter een beige

bureau had gewerkt, was de lectuur van goede detectives voor hem een manier geweest om aan de spreadsheets en de geestdodende vergaderingen te ontsnappen. Nadat hij online een artikel had gelezen over de successen die Hartley en Edwards Detectives met spuurwerk had geboekt, had zich een idee in zijn hoofd gevormd. Niet lang na de dood van zijn vrouw Sarah was hij ontslagen. De belofte dat hij in zijn leven iets van de opwindende en spannende waarden waarover hij al die jaren alleen maar had gelezen was zeker verleidelijk, nu hij niet wist welke richting hij op moest. Gezien zijn aanvankelijke verwachtingen en nadat hij zijn werkervaring tot in detail met Kitt had doorgesproken, was het toch wel een anticlimax geweest om uiteindelijk weer in soortgelijk onbeduidend kantoorwerk te vervallen.

Maar die vrouw nu... Haar gezichtsuitdrukking verried meteen al dat het om een ernstige zaak ging. Ze was misschien niet helemaal de vleesgeworden Anne Riordan, maar ze had zeker de uitstraling van een personage over wie Raymond Chandler zou kunnen schrijven. Ze was lang – bijna een meter vijfenzeventig, schatte Joe – en toch leek ze merkwaardig klein van gestalte. Het leek wel alsof ze wilde dat de grond haar opslokte en dat die haar wens heel langzaam vervulde, millimeter voor millimeter. Het viel Joe ook op dat haar hand, die ze om de riem van haar handtas had geklemd, beefde. Snel haalde hij zijn handen door zijn donkerbruine haar in een poging het een beetje in fatsoen te brengen. Hij maakte aanstalten om haar te begroeten en hopelijk wat op haar gemak te stellen, maar Kitt was hem voor.

‘Kan ik u van dienst zijn?’ vroeg ze, terwijl ze de vrouw strak aankeek met haar felblauwe ogen. Kitt was veel kleiner dan hun onaangekondigde bezoeker, maar maakte op een of andere manier veel meer indruk. Misschien kwam dat door de combinatie van haar vuurrode haar en fiere houding, maar iedereen die Kitt Hartley ontmoette, wist binnen een minuut dat ze weinig geduld kon opbrengen voor halvegaren en zeurpieten. Dit was waarschijnlijk een fantastische troef in de omgang met ongewenste potentiële klanten die ze in haar werk kon tegenkomen.

‘Ja... Ik... Ik wil graag met Kitt Hartley zelf spreken, als u

het niet erg vindt. Het gaat om... een heel moeilijke kwestie.'

De stem van de vrouw klonk Joe verrassend geaffecteerd in de oren. Ze zou beslist niet uit de toon zijn gevallen in een radio-uitzending uit de jaren veertig. Ze was in elk geval afkomstig uit een veel zuidelijker streek dan York.

'Ik bén Kitt Hartley,' verduidelijkte Kitt.

'O... bent u...' De vrouw keek eerst Kitt en dan Joe aan. 'Het spijt me vreselijk. ik weet niet waarom, maar ik dacht dat Kitt de naam van een man was. Wat gênant.'

Grace, die genoot van elke tegenslag die Kitt te verwerken kreeg, hoe klein ook, begon te giechelen om de verwarring. Telkens als ze lachte, deinden haar bruine krullen op en neer, alsof ze op een of andere manier ook van de grap genoten. Hoewel ze van Indiase afkomst was, had Grace haar hele leven in Leeds gewoond, en Joe wist intussen dat ze een soortgelijk gevoel voor humor had als hij, ongetwijfeld omdat ze allebei uit iets westelijker gelegen plaatsen kwamen. Maar als het om Kitt ging, leek Grace wel extreem ver te gaan in haar grappen en grollen, en Joe wist nog steeds niet goed hoe hij daarop moest reageren. Kitt was echt een meisje uit North Yorkshire, en die hadden de reputatie dat ze gewoonlijk weinig van zichzelf prijsgaven en gortdroge grappen maakten. Daarom vond Joe het moeilijk om te doorgronden of Kitt Grace' streken grappig of ronduit vervelend vond. En dat was toch belangrijke informatie wanneer je in de gunst probeerde te komen bij een nieuwe baas, ook al ging het om een tijdelijke betrekking.

Kitt keek haar assistente hoofdschuddend aan. 'Dank je, Grace. Je hoeft nog geen nepsnor bij Amazon voor me te bestellen.'

'Zou ik ooit zoiets doen?' zei Grace, die haar gezicht onder-tussen nauwelijks in de plooi kon houden.

Kitt keek haar even wantrouwend aan, zonder Grace' onschuldige grapje te belonen met een verbale reactie, en draaide zich weer naar de vrouw toe die per abuis had gedacht dat ze een man was.

Joe zette zich schrap. Het was meer dan eens ter sprake ge-

komen dat Kitt zich in haar functie in de bibliotheek van de Vale of York-universiteit in Vrouwenstudies gespecialiseerd had. Nu had er een doorwrocht minicollege over genderverwachtingen kunnen volgen, maar het leek erop dat Kitt ditmaal meer geïnteresseerd was in de reden voor het bezoek van de vrouw. Waarschijnlijk zag zij ook wel hoe nerveus de vrouw was.

‘Daar hoeft u zich absoluut geen zorgen om te maken. U bent lang niet de enige die zo’n vergissing begaat,’ zei Kitt. ‘Soms wordt de naam gebruikt als afkorting voor Christopher, zoals in Marlowe, dus zowel bij jongens en meisjes, maar in mijn geval is het een bijnaam uit mijn kindertijd, een afkorting van Katherine. En u bent...?’

‘O.’ De vrouw zette haar hand tegen haar slaap en schudde haar hoofd. ‘Wat stom van me, ik weet niet hoe ik daarbij kwam. Zomaar hier naar binnen lopen en mezelf niet eens voorstellen. Mijn naam is Caroline. Caroline Lewis, als u het precies wilt weten. Wat waarschijnlijk het geval is. Neem me niet kwalijk dat ik er zo aan toe ben. Ik... Ik kan momenteel niet helder denken. Daarvoor ben ik naar u toe gekomen.’

‘Ga toch zitten, Caroline,’ zei Kitt vriendelijk. Ze had dezelfde toon aangeslagen toen Joe haar over de dood van zijn vrouw had verteld.

Haar stem was warm en innemend. Er klonk louter vriendelijkheid in door en het kon niet anders of je werd erdoor op je gemak gesteld. ‘Dit zijn mijn compagnons Grace Edwards en Johan Golding.’

‘Maar je mag me Joe noemen,’ verbeterde Joe snel.

Kitt wierp hem een veelbetekenende blik toe, maar reageerde verder niet op zijn nogal schaamteloze poging om amicaal te doen tegen hun mogelijke nieuwe cliënt.

‘En jullie mogen me allemaal Carly noemen, zoals iedereen,’ zei ze, terwijl ze een blonde lok achter haar oor schikte.

‘Nou, Carly, ik weet niet wat je wilt vertellen, maar het klinkt in elk geval heel ernstig,’ zei Grace. ‘Zoals we gewoon zijn bij zulke ernstige zaken ga ik theewater opzetten.’

‘Lady Grey voor mij, als je toch bezig bent,’ riep Kitt haar

na. In Joe's beperkte ervaring liet Kitt nooit de gelegenheid voorbijgaan om een kop thee te drinken.

'Wat nog meer?' riep Grace grijnzend achterom.

'En aangezien deze theeronde voor een klant is, neem dan ook de luxe koekjes mee,' voegde Kitt eraan toe.

Grace stompte met haar vuist in de lucht, een gebaar dat ze nog net kon verbergen voor Carly, maar niet voor Joe.

Zodra de thee klaar was en de luxe koekjes waren rondgedeeld, opende Kitt een notitieboekje en keek ze hun bezoeker met een vriendelijk lachje aan.

'Bedankt voor de thee,' zei Carly na een paar slokjes. 'Dat kalmeert altijd wel.'

'Daarom letten we erop om nooit zonder te zitten,' zei Grace. Haar West Yorkshire-accent leek nog sterker als het over thee ging.

'Nu je wat gekalmeerd bent, kun je ons dan misschien vertellen waarom je naar ons toe bent gekomen?' vroeg Kitt. 'Als het een lastig probleem is, leg het dan stapje voor stapje uit. We hebben geen haast en je kunt het maar beter zo gemakkelijk mogelijk voor jezelf maken.'

Carly keek in haar theeglas en knikte. Daarbij viel haar haar voor haar gezicht, en ze veegde het weer achter haar oren. 'Ja, natuurlijk. Jullie hebben allemaal veel geduld met me. Veel mensen zouden gewoon verlangd hebben dat ik er meteen mee voor de draad kwam. Maar het is heel moeilijk om erover te praten. Het gaat... Het gaat namelijk om mijn oom.' Op dat moment brak Carly's stem en leek ze bijna in tranen uit te barsten. Ze verontschuldigde zich en slikte de tranen weg.

'Je hoeft geen sorry te zeggen,' zei Kitt. 'Neem gewoon de tijd.'

Na een paar keer diep ademen leek Carly weer in staat om verder te gaan.

'Mijn oom heet Ralph Holmes. Hij was op vakantie in de buurt van Carlisle, vlak bij die zee-arm, de Solway Firth. Dat had hij tenminste gezegd toen ik hem vlak voor zijn vertrek sprak. En nu is hij... Hij wordt vermist, denk ik.'

Kitt knikte bijna onzichtbaar en wachtte een paar tellen voor-

dat ze het woord nam, zodat Carly de tijd had om nog iets aan haar verhaal toe te voegen. Pas toen duidelijk werd dat ze op Kitts reactie wachtte, stelde Kitt haar volgende vraag. 'Wat vreselijk voor je. Laten we de informatie in stukjes opdelen, zodat je er wat gemakkelijker over kunt praten. Het lijkt me het beste om eerst een tijdlijn te maken. Wanneer heb je voor het laatst contact gehad met je oom?'

'Drie dagen geleden,' zei Carly. 'Tenminste, niet echt contact in de strikte zin van het woord. Hij heeft een voicemail achtergelaten op mijn telefoon.'

'Staat die nog steeds op je telefoon?' vroeg Kitt.

Joe kon de hoop in haar stem horen. Hij moest nog steeds veel elementaire kennis over het vak opdoen, maar Kitt had tijdens een van hun vele theepauzes uitgebreid met hem gesproken over het nut van zowel beeld- als geluidopnamen voor hun werk.

Zonder nog een woord te zeggen haalde Carly haar telefoon uit haar handtas en belde haar voicemail. Ze tikte op de luidsprekertoets zodat Kitt, Grace en Joe konden meeluisteren.

'Bericht ontvangen op vrijdag zes oktober om tien uur zesentwintig,' zei een computerstem. De volgende stem die ze hoorden was die van Holmes. Joe kon aan de lage, bijna schorre stem horen dat die zonder twijfel van een oudere man was.

'Carly, met Ralph. Het spijt me dat ik je dit niet persoonlijk kan vertellen; dat zou veel beter zijn geweest. Maar ik heb tijd gehad om na te denken terwijl ik hier zat. Het landschap is zo... Tja, het is moeilijk om het effect dat dat op je heeft te beschrijven. Het ontgaat een jeugdig iemand als jij waarschijnlijk, maar bij een oude kerel als ik... Zoals die zeearm het moerasland begrenst. Dat geeft je bijna het gevoel aan het einde van de wereld te staan. En dat... Dat zet je aan het denken. Over je leven en, nou ja, over alles. Ik wilde je dit dus even vertellen... Ik ga niet meer terug naar dat oude huurkrot in Bethnal Green. Ik weet dat dit een schok voor je is, maar ik kan het gewoon niet meer aan. Mijn leven had nooit zo moeten aflopen. Eenzame oude man. Geen vrouw. Geen kinderen. Geen contacten of vooruitzichten. In de afgelopen dagen ben ik gaan beseffen wat niemand ooit

wil beseffen. Ik wil daar niets meer mee te maken hebben. En daarom heb ik besloten om weg te blijven... voorgoed. Ergens heen gaan en dan opnieuw beginnen. Ik weet nog niet waar. Ik laat het je misschien weten als ik eenmaal gesetteld ben, maar als je niets meer van me hoort, weet dan dat de kans groot is dat ik een stuk gelukkiger ben in mijn nieuwe leven dan in het oude. Ik hou heel veel van je, en ook al zie ik je misschien nooit meer, ik zal altijd van je blijven houden. *Zorg goed voor jezelf.*

Er klonk een piepton. Joe, Kitt en Grace keken elkaar even aan, maar na wat ze net hadden gehoord, wist geen van hen iets zinnigs te zeggen.

Eerste druk januari 2024
Dit is het achtste deel in de Kitt Hartley-serie.

Oorspronkelijke titel *A Body in the Borderlands*
Oorspronkelijke uitgever Quercus Editions Ltd
Copyright © 2023 Helen Cox
The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988
Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Peter de Rijk
Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn
Omslagbeeld © Shutterstock
Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout
ISBN 978 90 261 7267 0
ISBN e-book 978 90 261 7268 7
ISBN luisterboek 978 90 261 7269 4
NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.